

Andrej
Žigon

STAR ŠTOS, TAKLE MOTO

*Ko bi me še enkrat na obroke ubili,
me s katranom pozabe polili,
bi boljše vedel kakor zdaj,
kako grgra visoko papagaj,
namesto limone stisnjen v čaj.*

ARS POETICA Zatrepeče glas,
utrga se plaz:

»Poženi vse do Rima, do Vergilovega Rima,
tudi če se puberteta s pašteto rima!«

S plazu skoči mojster Rimoglavi,
konje ustavi na Muljavi,
proti Obrščaku k nogam se odpravi,
tako mu reče inu pravi:

»E, moj stari! Glavno, da smo zdrav,
pa da je za vodo in elektriško.
Maš v klet še sod, k gresta dva slona not?«

KRAS Skoz okno se guba žamet noči,
na njem kostanjevo listje tihotno plameni.

Na mizi luč in mišje srce.

Zateglo zdehajo vlaki v dalj,
prižigajo mačje oči.

**ZDEHAJOČI
MESEC** Čez grlo več ne gruli lok,
več žil ne stresa,
le brin obira šantov bog
in lazi vzdolž telesa.

Čez leseno notrino razpet,
in mežnar se obesi
bolščeč v kamniti cvet,
ki vzhaja med drevesi.

Zametlo je sto vražjih vdov
in seskov sto prebelih,
snega zagori pod šapami volkov
in zdehajoči mesec nagne kelih.

ZIMA Polje diha bel drget,
beli vrvi trzajo v nebesa,
zadrgnjene krog belega drevesa.
Ščebet snežink.
Smrtni šepet
gre čez črne škrge vaških orgel,
bele harpune se lomijo skozenj.

Orešček vzplamti v naročje noči.

ŠOK SONET V goltu vihari drevo. Pod votlo nebo
zategli klic jate ptic.

Mrtva struga lesnike hrope.
Krvavi mesec žanje zvezdne snope.

Ure pustote kapljajo v srčno modrino,
ko sonce na vratih oznani rojstvo Venerino.

Na pladnju sestra v belem prinaša grozde zraka.
Dahniti ne smem. Kri je razcvetena njiva maka.

AZURNA SLUTNJA

Iz šipka,
ki rosi ga gozdni vir,
se izvije gola deva,

žuboreče belovitka,
v očeh smaragdni mir,
bosa travnato tišino pošumeva.

Robidno napeti boki;
skledo žgancev nosi v roki.

Skloni se,
v dišeč objem izdahne,
ko mrtvi oglar
v srcu zemlje
s črvi v goltancu
temelje sveta spodmakne.

JOŽEFINA,
JOŽEFINA

Vzkrikne jutro,
brizgne kri,
prsi mlade žene se jedre;
v klasju kvas,
v kamnu glas,
preteguje se svetloba.

»Jožefina, Jožefina!

Odpri duri ob tej zgodnji uri.
Napluskaj v žile rujnega vina!
Sam uročim petelina,
da ne zdrami mrtvega sina.

Jožefina, Jožefina.

Na planini cerkev, britof,
 na poti v nebo popotnikovi culi.
 Gams mi s prsi travo muli,
 zavrti me Hilda spet v zadušni likof,

ko večer se nagne v tvoja nedra, Jožefina.

Odpri duri ob tej zgodnji uri,
 Jožefina, Jožefina!«

CONCERTINO
 ZA ŠIFRERJEV
 TRIO

Si na plesu rekla mi,
 da slikarjeva si hči,
 potepuške lirične nravi
 v zapestju, da čopič ti drhti.

Potegnila si me za nos,
 da ustne tvoje vzcvetejo v grm rož,
 ko po rečnemrodu te popeljem bos;
 kresnicam iz srca Florijanov škaf ne bode kos.

Deklina si steklarjeva,
 ne hči slikarjeva,
 mamina zapečna punčka,
 hranilni prašiček dal ti bo poljubčka.

Jaz pa pojdem v tuje kraje,
 kjer sončnega žganja pijan se maje
 cekinov kralj v kaplji rosne trave,
 kjer grive divjih konj plapolajo zastave.

PRI OBRŠČAKU

Nergači, postopači, pretepači
 pivski stilisti, korski basisti,
 kvartopirci, metilni normirci
 samoto prebodenega pusta
 zibljejo v rokah.

Le vaški prosvetljenec,
 ki tričetrtinske brke briše v prste,
 zmajajočo glavo obeša na lesteneč.

Skoz duri Kurent privihra,
točajko pod oblino požgečka,
poskoči,
se pretegne,
čez zadrnjen vrat mesečine
ciklamov meh raztegne.

MOLK Krčevitost pesti goldinar žgečka.

Polnonaročno hruško
molčeči črv grizlja.

V glasilkah gnezdi ponirek.
Slepim mladičem nosi
požirek zelenega neba.

Pa pride potepinski Pepi,
vaški fračon,
šic majster na promenadi,
pa z brezhibnim kamnom
tarčo požene v zrak,
žgolečo nadlego vznak.

Šlik — šlik — šlak!
šlik — šlik — šlak!

UMRETI Prepresti s pajčevino lunina krajca.
Zaspati v čipko starkinih prstov.
Zlekniti se v strok miru,
v opoldansko senco okannelega slapu.

Stopiti na trnovo slutnjo.
Mrtvi grabljici dahnuti senožeti v oči.
Orositi noč iz zubljev v srčni slani
Iztrgati se iz zlatih zob tolsti podgani.

Curkoma trgati strune studencev
v nenasitno lutnjo puščave.

NEBOVZETJE Koralno kri raztepem v nebovzetje,
v balet ciganskih žrebet.

Jutro iz prerezanih ptičjih grl
zahaja v moje oči.
Na tlečem šipku,
ivje se razcveta,
oslepi.

Kam bom z zrakom, ko izdihnem,
puhnem dušo bogu v brk?

Edo
Torkar

Tujca v noči

»Ti si?« reče dekle. Takoj nato
pa se ugrizne v ustnico, kot da bi jo
nenadoma zapekla vest: »Ni me bilo,
veš. Mama je prišla in potem sva šli
k atu v — — —, in — — — in
— — —.«

»Nič hudega,« jo potolaži fant.
»Tudi brez tebe se nekako najdem.«

»Kje pa si bil?«

»Nikjer. Pri Savi sem metal ka-
menje v vodo.«

»A res? Jaz pa sem se že bala, da me boš ozmerjal. Veš, mama...«

»Dobro je. Pusti to. Dobro je.«

»A češ, da ti zakuham juho?«

»Delo imaš. Ne daj se motiti. Ni mi do juhe.«

»Nekaj sem dobila v tipkanje. Jurja in pol od strani.«

»Ni slabo,« meni fant ravnodušno.

»Pomisli, dvajset listov sem že pretipkala danes. Moraš me pohvaliti.«

Fantova ravnodušnost preide v zaigrano navdušenje, ki meji na pos-
mehljivost: »Krasno. Še obogatela boš.«

»Zajebavaš,« se našobi dekle.

»Rekla si, naj te pohvalim. In jaz te hvalim. Sploh ne delam drugega,
kot da te ves čas hvalim.«

»Zajebavaš me. Ti si sploh en težek zajebant.«